

men hele Rigsdagen, at de har misbilliget den, har taget Afstand fra den, i alt Fald fra det første Skridt af den, en Regeringschef, der er saaledes stillet, og som tillige har gjort den overordentlig store Fejl at føre ind i sine Kollegers Kreds en Udenrigsminister, hvis Nærværelse yderligere maa svække Ministeriet — en saadan Regeringschefs Fald vilde ikke kunne fremkalde noget Valg, men vilde fremkalde en Rekonstruktion, som, hvordan den end formede sig, maatte gøre Ministeriet stærkere; thi svagere, end det er med en saadan Ledelse, kan et Ministerium overhovedet ikke være. Derfor lider hele det ærede Medlems Opfattelse af en Mangel; der er den Begrænsning af hans Udtalelsers Rigtighed, at han ikke regner med det faktiske Forhold, at en Afstemning mod et Ministerium her ikke betyder et Valg, og at det navnlig ikke ligger i en styrtet Ministerchefs Haand alene at fremkalde Valg.

Hvad den nuværende Situation kan udvikle sig til, det vil vi jo faa at vide i den nærmest følgende Tid. Jeg for mit Vedkommende er enig med det ærede Medlem Hr. Pürschel i den Opfattelse, at den nye Forfatning, bygget som den er paa Forholdstalsvalgmaaden, gør det naturligt, at en Valgperiode løber til Ende, og at derfor kun absolut tvingende Grunde kunde gøre et Valg til en Nødvendighed. En saadan tvingende Grund kan naturligvis være den, at de to Parter, som hidtil har dannet Flerpartiet, bliver saaledes stillet, at de umuligt kan tænke sig at samarbejde længere. I et Ting sammensat som det nuværende vil der ikke kunne dannes nogen Regering uden netop af de to Partier, og hvis de to Partier aabent erkender, at de overhovedet ikke mere er i Stand til at føre Udviklingen fremad sammen, ja, saa kan et Valg blive en tvingende Nødvendighed. Det ærede Medlems Udtalelser i Dag, der paa en saa værdig Maade supplerede de Udtalelser, som Partiets egentlige Formand, Landstingsmand Piper, har fremsat i Gaar, lader formode alt muligt i saa Henseende. Derfor vil man med en vis Interesse følge de forestaaende alvorlige Forhandlinger mellem de to Partier om det egentlige Livsspørgsmaal, som er dem imellem, om de er i Stand til længere at samarbejde, eller de ikke er det.

Finansministeren (N. Neergaard): Jeg kan fatte mig ret kort, da de ærede Talere kun i ringe Grad er kommet ind paa Forslagets Realiteter.

Til det ærede Medlem Hr. Stauning vil jeg sige, at naar han fremhæver, at

han vel kunde gaa med til et Forslag om Optagelse af Laan til bestemte Anlæg, men ikke kunde gaa med til en saadan Stillen 10 Millioner om Aaret i 3 Aar til Raadighed for offentlige Arbejder, saa forstaar jeg ikke rigtig denne Adskillelse. Det, det kommer an paa, er jo, om man mener, at man er i Stand til at udføre de offentlige Arbejder, der staar paa Dagsordenen i de nærmest kommende Aar, af de løbende Indtægter eller ikke. Jeg er kommet til det Resultat — og det forekommer mig, at det egentlig gik igennem alle de ærede Taleres Udtalelser her, at de var kommet til det samme —, at dette ikke er muligt. Det bliver da, synes jeg, et ganske formelt Spørgsmaal, om man vil gøre det paa den Maade, at man siger, saaledes som det skete i 1912, at Udgifterne til det og det efter de og de Love kan affholdes ved Laan paa indtil de og de Beløb, eller man vil stille et aarligt Beløb i 3 Aar til Raadighed for Kapitalanbringelser i Almindelighed. Jeg mener nu, det sidste er det rationelleste. Der er ikke Spor af Grund til at knytte det til ganske bestemte Arbejder. Det, det kommer an paa, er, om Kapitalanbringelserne er og maa være saa betydelige, at de kræver dette Tilskud.

Det ærede Medlem spurgte, om nu de 43—44 Millioner, som vil være til Raadighed paa Tillægsbevillingsloven, vil være nok. Jeg har gentagne Gange gjort opmærksom paa, at det er for mig, som for enhver anden Finansminister i Verden, fuldstændig umuligt, saa svingende og usikre som Forholdene nu er, paa Forhaand at sige, om det eller det Beløb vil være nok. Det er ganske umuligt, man vil ikke finde nogen, der kan gøre det. Men jeg har ment, at det er det Beløb, der kan skaffes til Veje nu, og jeg har ment, at der er Mulighed for, at det kan strække til, naar vi vel at mærke i øvrigt fortsætter vore Sparebestræbelser. Jeg beder det ærede Medlem mærke sig, at jeg ikke har betegnet de her fremkomne Spareforslag som definitive. Der forberedes andre; vi maa gaa videre ad den Vej, og der arbejdes allerede i Kommissioner paa yderligere Fremskridt i den Retning.

Det ærede Medlem var ligesom andre ærede Medlemmer inde paa Konjunkturtillæget. Jeg skal ikke følge det ærede Medlem paa den Vej. Antagelig vil jeg i Morgen kunne fremlægge for det høje Ting Lovforslag angaaende Konjunkturtillæget, og vi vil da have et noget sikrere Grundlag